

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Η ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΗ ΤΩΝ ΜΕΤΑΔΟΤΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

“Υστερ” από τὸ παράδειγμα τῆς Γαλλίας πού στή ἀυτοκρατορία τοῦ Βοναπάρτη θεμέλιωσε τὸ σύστημα τοῦ διακανονισμοῦ τῆς πορνείας μὲ τοὺς γνωστούς οἴκους καὶ τὸν ἔλεγχο τῶν ἐλευθερίων γυναικῶν, γιατί ὁ Βοναπάρτης κύριο μέλημα εἶχε ν’ ἀντικρούσει ὅπως νόμιζε καλύτερα τὶς φυσικὲς ἀνάγκες τοῦ στρατοῦ τὸν ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ λοιπὰ, ἡ Ἀγγλία δέχτηκε καὶ αὐτὴ τὸ διακανονισμό στὸ 1864. Πάντως καὶ τότε ἐκεῖ περιορίστηκε σὲ 18 ναυτικὲς καὶ στρατιωτικὲς πόλεις. Μὰ εὐτυχῶς σύγχρονα σηκώθηκε ἀπειλητικὴ ἢ ἀντίδραση στὸ σύστημα αὐτὸ κάτω ἀπὸ τὴ διεύθυνση τῆς Ζοζεφίνας Μπάπλερ μιάς ἐξαιρετικῆς γυναικείας φρυσιογνωμίας πού μὲ τὸν ἀποστολικό της ζῆλο γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ της κατόρθωσε ὑστερ’ ἀπὸ εἰκοσαετῆ ἀκούραστον ἀγῶνα νὰ πετύχη τὴν τέλεια κατάργηση τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ συστήματος.

Ὁ διακανονισμὸς περιλάβαινε καὶ στὴν Ἀγγλία ὅπως ἄλλως τε καὶ ὅπου ἄλλοῦ ὑφίσταται ὡς σήμερα 1) Τὴν ὑποχρεωτικὴ περιοδικὴ ἰατρικὴ ἐπιθεώρηση τῶν «κοινῶν γυναικῶν». 2) Τὸν περιορισμὸ τους σὲ «εἰδικά» νοσοκομεῖα ὡς ὅτου δίνεται ἡ ἰατρικὴ ἄδεια γιὰ τὴν ἐξοδὸ τους. 3) Τὴν καταγραφή τῶν ἐλευθέρων γυναικῶν καὶ τὸν ὑποχρεωτικὸ ἐφοδιασμὸ τους μὲ βιβλιάρια ὅπου πιστοποιεῖται ἡ ἰατρικὴ τους κατάσταση καὶ 4) Τὴν κράτηση καὶ ὑποχρεωτικὴ ἐπιθεώρηση τῶν γυναικῶν πού καταγγέλλονται ὅτι περιφέρονται ἢ ἐξασκοῦν ἄλλως τὴν πορνείαν καὶ πού δὲν ἔχουν καταγραφεῖ.

Ἐν τούτοις μέσα στὰ 20 χρόνια πού ἐφαρμόστηκε ὁ διακανονισμὸς οἱ μεταδοτικὲς ἀρρώστειες δὲν ἐλαττώθηκαν καθόλου. Τὸ 1883 στὸν Ἀγγλικὸ στρατὸ σημειώνονταν 260 περιπτώσεις σὲ 1000 ἄνδρες καὶ τὸ 1865 ὅταν πρωτοεφαρμόστηκε ὁ διακανονισμὸς 251 ο)οο. Ἀφότου ὅμως ἔλειψε ἐντελῶς ὁ διακανονισμὸς τὸ 1886 οἱ μεταδοτικὲς ἀρρώστειες παρουσιάζουν συνεχῆ ἐλάττωση ὡστε σύμφωνα μὲ τὶς ἐπίσημες στατιστικὲς ἀπὸ 267 ο)οο στὸ 1886 νὰ φτάσουν σὲ 93 ο)οο στὸ 1900, σὲ 90 ο)οο τὸ 1905, σὲ 65 ο)οο τὸ 1910, σὲ 50 ο)οο τὸ 1913, 40 ο)οο τὸ 1921, 27 ο)οο τὸ 1923 καὶ 22 ο)οο τὸ 1925. Ὅσο δὲ γιὰ τὰ πολεμικὰ χρόνια 1914, 1918 ἂν καὶ δὲν ἔχουν δημοσιευθῆ τότε ἐπίσημες στατιστικὲς ὅμως ὁ Ὑπουργὸς τῆς υγείας, δήλωσε πὼς καὶ τότε δὲν ἀνέβηκε τὸ ποσοστὸ τῶν περιπτώσεων. Χαρακτηριστικὴ εἶναι καὶ ἡ παρακάτω Κυβερνητικὴ στατιστικὴ πού δημοσιεύει τὸ Συμβούλιο γιὰ τὴν καταπολέμηση τῶν ἀφροδισίων νόσων καὶ δείχνει σὲ ποῖαν ἀναλογία μολύνθηκαν ἀπὸ τὶς νόσους αὐτὲς οἱ Ἀγγλοὶ στρατιῶτες στὶς χώρες πού ὑφίσταται ἢ ὄχι ὁ διακανονισμὸς.

	Ἀναλογία πάνω σὲ χίλιους		
	1920	1921	1922
Ἀγγλία (ὅπου δὲν ὑπάρχει διανομισμὸς)	48	40	33
Στρατεύματα κατοχῆς Ρήνου (ὑφί-			

στατο τότε ὁ διακανονισμὸς) 188 212 213
 Στὴν Κωνσταντινούπολη (ὑπάρχει
 πλήρης διακανονισμὸς) 213 228 83

Μὲ τὴν ἀντικατεστάρθηκε ὁ Διακανονισμὸς. Στὴν Ἀγγλία τὸ 1883 σταμάτησε καὶ τὸ 1886 καταργήθηκε τέλεια τὸ θλιβερὸ αὐτὸ σύστημα ἀπὸ τὸ 1886 ὡς τὸ 1916 δὲν ὑφίστατο κανένας νόμος γιὰ τὸν διακανονισμό τῶν μεταδοτικῶν ἀσθενειῶν. Ἐν τούτοις οἱ ἀρρώστειες αὐτὲς ἐλαττώθηκαν. Τὸ 1913 συστήθηκε μιὰ μεγάλῃ εἰδικὴ κρατικὴ ἐπιτροπὴ πού ὑστερ’ ἀπὸ 3 χρόνια τὸ 1916 ἐξέδωσε τὰ πορίσματα τῆς μελέτης της πού συνοψίζονται στὴν πρόταση νὰ καθιερωθῆ ἕνα σύστημα ἐλεύθερης ἐθελοντικῆς καὶ μυστικῆς θεραπείας στὰ γενικὰ νοσοκομεῖα καὶ τὶς κλινικὲς χωρὶς νὰ ὑπάρχει κανένας φόβος νὰ ἐκτεθοῦν ὅπως ὀδηγοῦν οἱ ἀρρώστοι.

Ἀπὸ τὸ 1916 ὡς σήμερα δὲν τέθηκε κανένας νομοθετικὸς κανονισμὸς γιὰ τὶς ἀρρώστειες αὐτὲς. Χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι καὶ στὰ πολεμικὰ χρόνια ἕνας κανονισμὸς πού ἀπογόρευε στὶς ἀρρώστους γυναῖκες νὰ ἔρχονται σὲ ἐρωτικὲς σχέσεις ἀποσύρθηκε 6 μῆνες ἀργότερα γιατί ἀποδείχτηκε πὼς δὲν εἶχε κανένα ἀποτέλεσμα. Οἱ μόνου περιορισμοὶ πού ὑφίστανται σήμερα εἶναι 1) Ὅτι μόνου εἰδικοί γιατροὶ πρέπει νὰ θεραπεύουν τὶς ἀρρώστειες αὐτὲς. 2) Ἀπαγορεύονται διαφημίσεις γιατρικῶν πού δὴθεν ἀνακουφίζουν τοὺς ἀρρώστους.

Σήμερα στὴν Ἀγγλία καὶ στὴν Ὀλλανδία πού ἔχουν ἐφαρμόσει ἐντελῶς τὶς ἀρχὲς τοῦ καταργητικοῦ συστήματος (Abolitionnisme) καὶ βασιζόντου στὴν ἐλεύθερη θεραπεία δὲν ὑπάρχουν κοινοὶ οἴκοι οὔτε κοινὲς γυναῖκες πού ἐξασκοῦν τὴν ἀνθητικότητα μὲ τὴν ἄδεια τῆς ἀστνομίας. Δὲν ὑφίσταται οὔτε ἡ ὑποχρεωτικὴ θεραπεία. Ἐν τούτοις τὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐχάριστα. Στὴν Ὀλλανδία τὸ 1924 ὁ Γενικὸς Ἀρχίατρος στὸ Ἀμστερδαμ τὸν μεγάλου αὐτὸν λιμένα ἀνακοίνωσε :

«Στὸ Ἀμστερδαμ χάρη στὴν ἀφοσίωση τῶν γιατρῶν, τῶν νοσοκόμων καὶ τῶν ἐθελοντικῶν ὁργανώσεων πού ἐργάστηκαν συντονισμένα στὶς πολυκλινικὲς μας εἶχαμε τὸ σπουδαῖο ἀποτέλεσμα ὅτι 95 ο)ο τῶν ἀρρώστων ἀνδρῶν καὶ 85 ο)ο τῶν γυναικῶν ἔμειναν θεληματικὰ στὴν κλινικὴ ὡς ἐξωτερικοὶ ἢ ὑπὸ θεραπείαν μέσα στὰ 2 χρόνια ἀπὸ τὸ 1922 πού ἐφαρμόστηκε τὸ σύστημα τῆς ἐλεύθερης θεραπείας. Τὶς ἀναλογίες αὐτὲς ποτὲ δὲν τὶς ξεπέρασαν τὰ Κράτη ἢ οἱ πόλεις ὅπου ἐφαρμόστηκε ὁ διακανονισμὸς».

Στὴν Ἀγγλία τὸ 1916 πρέπει νὰ λεχθῆ πὼς δὲν ὑπῆρχαν παρὰ μικρὲς εὐκολίες γιὰ τὴν ἐλεύθερη θεραπεία τῶν ἀρρώστων. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ τὴν ἀπόφαση τῆς εἰδικῆς ἐπιτροπῆς ὁργανώθηκε ἡ εὐκολὴ θεραπεία ἀπὸ τὶς τοπικὲς διοικητικὲς ἀρχὲς μὲ διευκόλυνση στὶς ὥρες καὶ στὴν παροχὴ τῶν φαρμακικῶν

καὶ τῆς θεραπείας. 75 ο)ο ἀπὸ τὶς δαπάνες καλύφθηκαν ἀπὸ Κρατικὴ φορολογία καὶ 25 ο)ο ἀπὸ τοπιζοὺς φόρους.

Ἡ ἐπιτροπὴ εἶχε ἀποφανθῆ «Χρειάζεται νὰ ἐξασφαλίσουμε στὸν ἄρρωστο τὸν πιὸ εὐπρόσιτο καὶ πιὸ ἐλεύθερο τρόπο τῆς ἰατρικῆς περίθαλψης ὅταν ὑπάρχει πιθανότης μεταδοτικῆς ἀρρώστειας. Δηλαδή πρέπει ν' ἀπομακρύνουμε ἀπὸ τὸν ἄρρωστο κάθε πειρασμὸ ν' ἀποταθῆ σὲ πρόσωπο ἀκατάλληλο γιὰ τὴν θεραπεία του».

Στὴν ἀπόφασιν αὐτὴ περιλαμβάνεται ὅλη ἡ ἐξήγησις τοῦ ἀγγλικοῦ συστήματος. Οὔτε ὑποχρεωτικὴ συνέχισις τῆς θεραπείας οὔτε ποινὲς γιὰ τοὺς παραβάτας. Γιατί αὐτὴ ἡ χαλαρότητα; Ἀπλῶ καὶ μόνο

γιὰ νὰ πειστοῦν οἱ ἄρρωστοὶ νὰ ὑποβληθοῦν στὴν καλύτερη καὶ εὐκολώτερη θεραπεία χωρὶς πρόληψιν καὶ χωρὶς φόβον.

Πηγαίνουν πραγματικὰ οἱ ἄρρωστοὶ νὰ θεραπευτοῦν σὲ μεγαλύτερη ἀναλογία μὲ τὸ σύστημα αὐτό; Νὰ ἡ ἐρώτησις ποὺ προβάλλεται σὲ κάθε πρόσωπο ποὺ ἀντικρούζει τὰ ζητήματα μὲ καλὴ πίστιν.

Ἡ ἀπάντησις εἶναι: Βεβαιότατα. Ὁ παρακάτω πίνακας μᾶς δείχνει τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀρρώστων ποὺ θεραπεύτηκαν στὰ ἐλεύθερα ἰατρεῖα ἀπὸ τὸ 1917 ὅταν πρωτοῦδρῶθησαν ὡς τὸ 1923, χωρὶς νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν οἱ ἄρρωστοὶ ποὺ θεραπεύτηκαν στοὺς ἰδιωτικοὺς ἰατροὺς.

Ἕγγλῖα καὶ Οὐαλλῖα	Περιπτώσεις συφιλίδος	Γεν. ἀριθ. ἀρρώστων ἀπὸ Μετ. Νοσ.	Νέες Περιπτώσεις	Ἀριθ. ἐπισκέψεων ἀρρώστων	Ἀριθ. ἐλεύθερων κλινικῶν
1917			29.036	204.692	113
1918	26.912	45.353	51.975	488.137	134
1919	42.134	82.797	98.244	1.002.791	160
1920	42.805	85.531	105.185	1.488.514	190
1921	32.733	66.820	84.279	1.612.952	194
1922	25.762	56.347	73.335	1.560.568	191
1923	23.927	55.945	73.613	1.605.617	192

Ἀπὸ τὸν πίνακα αὐτὸν βλέπομε. 1ον Ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀρρώστων αὐξήσῃ ἀπὸ τὸ 1917 ὡς τὸ 1920 φαινομενικῶς. Αὐτὸ ὀφείλεται πραγματικὰ μὲν στὶς πολεμικὰς καὶ ἀμέσως μεταπολεμικὰς συνθήκας μὰ πραγματικὰ σὸ ὅτι τὰ ἐλεύθερα ἰατρεῖα ἰδρῶθησαν μόλις τὸ 1917 καὶ μετὰ 2 χρόνια μπόρεσαν νὰ γίνωυν γνωστὰ, ν' ἀρχίσωυν ν' ἀποδίδωυν ἀποτελέσματα καὶ νὰ ἐμπνέωυν ἐμπιστοσύνην στοὺς ἀρρώστους ποὺ σπεύδωυν ἔκτοτε νὰ θεραπευθοῦν. Εἶναι ὅμως χαρακτηριστικὸ ὅτι ἀπὸ τὸ 1920 ἐλαττώνομαι συστηματικὰ καὶ τὸ σύνολο τῶν ἀρρώστων, καὶ αἱ νέες περιπτώσεις καὶ κύρια οἱ περιπτώσεις συφιλίδος τῆς βλαβερότερης ἀπ' ὅλας αὐτὰς τῆς ἀρρώστειας, ἐνῶ παράλληλα αὐξάνει κατ' ἀναλογίαν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπισκέψεων τῶν ἀρρώστων καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἰατρῶν.

Ὁ Γενικὸς ἀρχίατρος τοῦ Ὑπουργείου ὑγιεινῆς στὴν ἐπίσημη ἐκθεσὴ του τὸ 1923 λέει ὅτι «ἡ προπαγάνδα κατὰ τῶν ἀφροδισίων νόσων καὶ ἡ ἐλεύθερη θεραπεία καθόρθωσεν νὰ τὶς ἐλαττώσῃ. Ἀπ' ὅλας τῆς ἐπίσημης πληροφορίας βεβαιώνεται τὸ γεγονός αὐτό».

Μένωυν τάχα οἱ ἀρρωστοὶ ὑπὸ θεραπείαν ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνάγκη; προβάλλωυν οἱ ἀντίθετοι τῆς ἐλεύθερης θεραπείας. Τὸ 1923 ἔνας ἐπίσημος ἔλεγχος ἀπέδειξε ὅτι 33 ο)ο δὲν ἀποτελειώνουν τὴν θεραπείαν τους. Ἡ ἀναλογία αὐτὴ ἐπηρεάζεται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ Ἕγγλῖα εἶναι ναυτικὸς τόπος μὲ κατ' ἐξοχίην κινούμενο πληθυσμὸν. Ἐκτοτε ἄλλως τε μὲ τὴν αὐξήσῃ τῶν ἰατρῶν καὶ τὴ μεγάλη ἀντιαφροδισιακὴ προπαγάντα ἐλαττώθηκε καὶ τὸ ποσοστὸ

αὐτὸ ἂν καὶ πρέπει νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ διάρκεια τῆς ἀποθεραπείας δοῦνται σὲ 3 καὶ 4 χρόνια γιὰ τὴν πλεῖσθ ἐπικίνδυνον νόσον καὶ γι' αὐτὸ τὸ ποσοστὸ φαίνεται μεγαλειότερον. Εἶναι ὅμως βέβαιον ὅτι ἡ πλειονότης τῶν ἀρρώστων αὐτῶν ἔχει ἤδη γίνῃ ἀκίνδυνος γιὰ τὴν μετάδοσιν. Μὰ μὲ τὸ διακανονιστικὸν σύστημα τὸ ποσοστὸ εἶναι ἐξαιρετικὰ μεγαλειότερον ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν στατιστικὴν τῆς περιοχῆς τῆς Νέας Νοτίου Οὐαλλῖας ὅπου ἴσχυσε ἕνα σύστημα ἀναγκαστικῆς θεραπείας ἐφαρμοσμένης σὲ ὅσους ἔπαιναν τὴν θεραπεία τους πρὶν γιαιτροενοῦν.

Ἡ ἐκθεσὴ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Δημόσιας ὑγιεινῆς γιὰ τὸ 1925 ἀποδείχνει ὅτι μόνον 25 ο)ο ἀπὸ τοὺς καταγοραμμένους παραβάτας τοῦ νόμου γίνηκε δυνατόν νὰ ἐξακολουθήσωυν τὴν θεραπεία τους καὶ 75 ο)ο ἔδωσαν ψεύτικα ὀνόματα καὶ διευθύνσεις. Καὶ αὐτὰ στὴν Ἕγγλῖα.

Στὴ Σκωτία ἡ ἀναλογία ἐκείνων ποὺ διακόπτωυν τὴν θεραπεία τους κατέβηκε μέσα σὲ 4 χρόνια ἀπὸ 44 ο)ο σὲ 29 ο)ο καὶ ἂν λογαριστοῦν καὶ ὅσοι φεύγωυν ἀπὸ τὸν τόπον φθάνει μόνον τὰ 11 ο)ο.

Ποιὰ μέτρα λαμβάνωυνται γιὰ τὴν προφύλαξιν τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἀρρώστων; Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς ὑγιεινῆς γράφει στὴν ἐκθεσὴ του τοῦ 1925. «Πρέπει νὰ ἐρευνῶνται οἱ οἰκογενειακὰς συνθήκες ἐνὸς ἀσθενοῦς παιδιοῦ καὶ ἰδιαίτερα ἡ ὑγεία τῶν γονέων του. Ἐὰν παρουσιαστῆ μὴ ἐγγαμῆ ἀρρωσθία γυναίκα νὰ γίνῃται κάθε προσπάθεια νὰ ὑποβάλλῃται σὲ θεραπεία καὶ ὁ σύζυγος. Γιαυτὸ πρέπει νὰ δοῦνται εἰδικὰ προσωπικὰ, νοσοκόμοι, ποὺ ἀφοῦ κερδίσωυν τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν ἀρρώστων νὰ κάνωυν κάθε προσπάθεια νὰ

ἐξετάσουν ὅλα τὰ πρόσωπα πού ζοῦν στό περιβάλλον του. Οἱ νοσοκόμες γιά τήν ὑγιεινή τῶν παιδιῶν πρότεινε νά κάνουν προσεχτικῆς ἔργων ὅταν βλέπουν παιδί μολυσμένο». Τό σύστημα αὐτό ἀπέδωσε καί θ' ἀποδόσει στό μέλλον τὰ μεγαλύτερα ἀποτελέσματα. Ὁ Διευθυντής τῆς Ὑγείας τοῦ Ἐδιμβούργου λέει ὅτι μεγάλος ἀριθμός γονέων δέχεται νά θεραπευτῆ μ' αὐτόν τόν τρόπο.

Στήν Αὐστραλία ὅπου ἴσχυε ὡς τὸ 1915 σύστημα ὑποχρεωτικῆς θεραπείας σέ μερικά τῆς Κράτης, ἡ Ἱατρική διάσκεψη τοῦ Μελβούρνου τὸ 1922 ψήφισε τήν παρακάτω ἀπόφαση.

«Σύμφωνα μέ τή γνώμη τῆς Συνδιάσκεψης αὐτῆς καμιά ἀπόδειξη δέν ὑπάρχει ὅτι ἡ ὑποχρεωτική θεραπεία εἶχε ἀποτέλεσμα τήν ἐλάττωση τῶν ἐκ γενετῆς παθήσεων τῶν παιδιῶν. Ἄν κρίνει κανεὶς ἀπὸ τήν παιδική θνησιμότητα δέν ὑφίσταται τέτοια ἐλάττωση». Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τήν ὀφθαλμία (συνέπεια μεταδοτικῆς ἀρρώστειας τῶν γονέων) προλαμβάνεται μέ ἱατρικά μέτρα πού λαμβάνονται μόλις γεννηθῆ τὸ παιδί.

Ἀκόμα στήν Αὐστραλία καταδικάστηκε καί γενικά τὸ σύστημα τῆς ὑποχρεωτικῆς θεραπείας καί καταγγήθηκε ὡς ἀνωφελές. Τό σύστημα ἐξ ἄλλου τῆς καταγγελίας ἔχει καταδικαστῆ ὅπου ἐφαρμόστηκε. Γιατί εἶναι εἴκοστο μέσο ἀνυπαίθετης διαφήμισης καί ἐκδίκεσης. Ἐτσι πλῆθος γυναικῶν ἔχει καταγγεληθῆ ἀπλᾶ καί μόνο γιατί ἤθελαν νά τίς ξεφορτωθοῦν οἱ ἄλλοτε φίλοι τους. Τό ἴδιο μέσο μεταχειρίστηκαν καί γυναῖκες γιά ἐκδίκεση. 50 0/0 ἀπὸ τίς γυναῖκες πού εἶχαν καταγγεληθῆ στήν Ἀγγλία ὅταν ἴσχυε ὁ Διακανονισμός εὐρέθησαν ὑγιεῖς χωρὶς νά μποροῦν νά τιμωρήσουν τοὺς καταγγέλλοντας πού εἴκοστα θὰ ἴσχυρίζοντο πὼς ἀπατήθηκαν. Ἡ καταγγελία προκαλεῖ μόνο τήν ἐκμετάλλευση καί τὴ δωροδοκία.

Συμπεράσματα :

1). Ὁ διακανονισμὸς δέν εἶχε κανένα ἀποτέλεσμα οὔτε στὸν πληθυσμὸ τῆς Ἀγγλίας οὔτε στὸ στρατό τῆς. Μόνο μετὰ τὴν κατάργησή του ἄρχισαν νά ἐλαττώνονται οἱ μεταδοτικῆς ἀρρώστειες.

2). Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐλεύθερης θεραπείας εἶναι προφανῆ. Ἡ ἀναλογία τῶν ἀρρώστων πού θε-

ραπεύονται εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ παντοῦ ἄλλοῦ ὅπου ἴσχυε ὁ διακανονισμὸς.

3). Ἡ σπουδαιότερη δύναμη τοῦ ἐλεύθερου συστήματος εἶναι ὅτι προτρέπει μέ κάθε μέσο τοὺς ἀρρώστους νά θελήσουν νά θεραπευτοῦν χωρὶς καταναγκασμὸ καί ὅτι τοὺς ἐμπιστεύεται σὲ ἱκανὸ ἱατρικὸ προσωπικὸ πού φέρεται συμπαθῶς πρὸς αὐτοὺς καί τοὺς ἐμπνέει τὴν ἐμπιστοσύνη τόσο ὥστε νά τοὺς πείθει νά συνεχίσουν τὴν θεραπεία τους ὡς ὅπου γιατροῦν.

4). Τὸ μεγαλεῖτερο μειονέκτημα τῆς ὑποχρεωτικῆς θεραπείας εἶναι ὅτι ὁ φόβος νά ἐκπεθῆ ὁ ἀρρώστος καί νά ὑποβληθῆ σὲ ἀναγκαστικὴν θεραπεία μέ τὴν τελικὴν ἐπέμβαση τῆς Ἀστυνομίας ἀποτρέπει τοὺς ἀρρώστους νά θεραπευτοῦν στὴν ἀρχὴ τῆς νόσου. Ἄλλο μειονέκτημα εἶναι ὅτι σὲ πλείστες περιπτώσεις εἶναι ἀδύνατος ὁ καταναγκασμὸς καί ὅτι ἡ παρακολούθηση ὅλων τῶν ἀρρώστων εἶναι ἀδύνατος γιαντὸ ὁ καταναγκασμὸς ἐφαρμόζεται μόνο σὲ ὅσους πηγαίνουν νά θεραπευτοῦν.

Ἐπειτα ὁ καταναγκασμὸς ἀδυνατεῖ νά υποχρεώνει ἐκείνους πού δέν θέλουν νά θεραπευθοῦν γιαντὶ βρίσκουν τρόπο πάντα νά διαφύγουν ἐφ' ὅσον διαθέτουν χρήματα καί τέλος ὁ καταναγκασμὸς ἐφαρμόζεται μόνο στίς γυναῖκες καί μάλιστα μόνο στίς φτωχῆς γυναῖκες.

Τίς πληροφορίες αὐτῆς πήραμε ἀπὸ τὸ δελτίο τῆς «Ἀγγλικῆς Ἐνώσεως γιά τὴν ὑγιεινὴν τὴν ἠθικὴν καί τὴν σωματεμπορίαν» πού ἀποτελεῖται ἀπὸ 8 μεγάλες γυναικεῖες ὀργανώσεις πού ἀπέτρεψαν τελειωτικὰ φέτος τὴ δειλὴ ἀπόπειρα γιά τὴν εἰσαγωγὴν μερικῆς ὑποχρεωτικῆς θεραπείας στὸ Ἐδιμβούργο τῆς Σκωτίας.

Οἱ ὀργανώσεις αὐτῆς εἶναι : Ἡ Ἐνωση γιά τὴν ἠθικὴν καί καὶ κοινωνικὴν ὑγιεινὴν, ἡ Ἐνωση τῆς τιμῆς, ἡ Ἐθνικὴ Ἐνωση τῶν σωματείων γιά τὴν ἰσοπολιτεία τῶν γυναικῶν, ἡ Ἐνωση τῆς ἐλευθερίας τῶν γυναικῶν, ἡ Γυναικεῖα συνεταιριστικὴ ἔνωση καί ἡ Ὀμοσπονδία τῶν φιλελευθέρων γυναικῶν. Ἐτσι ὁφθαλμὸς ἀποκρούστηκε καί ἡ τελευταία αὐτῆ ἀπόπειρα φάνηκε πὼς στήν Ἀγγλία δέν ὑπάρχει φόβος νά εἰσαχθῆ ἄλλο σύστημα γιά τὴν καταπολέμηση τῶν ἀφροδισίων νόσων ἀπὸ τὴν ἐλεύθερη θεραπεία.